

Від узгір'я тонкорукий кущик
обізвався білотою.
Ні негода впівночі не скрушить;
чи — як він, до дня достою?

Здіймуться вали пожеж небесних,
плотик місяця женучи.
Враз: галузками душі простертись,
та — до сонця в тихі учні...

та від нього брати на обриві
приступець найнедорожчий —
тільки й місця: молитвам! добрівши
з вихору — в старій сорочці.

Часом душу втишити зболілу
просфоркою сяйва в морі,
та щодня читати з небосхилу
вголос тропарі соборні.